

antager, at Udviklingen har ført med sig, at der bør føres en mere vigtigaaende Kontrol med Foreningerne, end det hidtil har været Administrationen muligt. En overordentlig stor og stadig stigende Mængde af offentlige eller halvoffentlige Midler ere anbragte i Kreditforeningsobligationer, og det bliver efterhaanden forbundet med større og større Vanstuelighed for Overformynderiet, Statsanstalten for Livsforfkring, de store Sparekasser m. fl. at faa deres Kapitaler anbragte ved direkte Udlaan, saa at de i stort Omfang maa indkøbe Kreditforeningsobligationer. Da de af Kreditforeningerne udstedte Kasseobligationer nu maa tælles i Hundreder af Millioner Kroner, og disse Institutioner sølgelig have en stor Betydning for Kapitalanbringelsen her i Landet, vilde det efter Flertallets Mening være uforvarsligt i Længden at nøjes med det rent formelle Tilsyn, Regeringen nu kan føre med dem. Det er imidlertid kun ved at have Revisionen i det væsentlige i sin Haand, at Ministeriet — uden at gribe ind i den „Selvstyrelse“, som Institutionerne nyde — vil kunne udøve en virkelig Kontrol til Beskyttelse af de store offentlige Interesser, der knytte sig til dem. Det maa nemlig ikke overses, at der over for Medlemmernes — Debitorernes — Interesser staar det store Publikum, i det hele Kreditorernes Interesser, og disse sidste varetages — bortset fra nogle enkelte Kreditforeninger, i hvilke Kreditorerne have Stemmeret — ikke af nogen som helst. Dette Flertal foreslaar derfor (Vindringsforslagets Nr. 2 og 3) at genoptage de af Folketinget udstemte 2 Stykker af § 2, det ene i en noget ændret Affattelse, og Flertallet skønner ikke rettere end, at Kreditforeningerne i deres egen velforstaaede Interesse maa være villige til at indgaa herpaa, idet de maa forudsættes ikke at kunne have noget Ønske om at holde sig fri for en virkelig uafhængig og indgaaende Revision, saa meget mindre som en saadan utvivlsomt vil styrke deres Kredit og derigennem hæve Kursen paa deres Obligationer.

Bemeldte Flertal henstiller tillige til Ministeriet at gøre sin Indflydelse gældende for at formaa Kreditforeningerne til at vedtage Statutændringer, hvorefter Burderingsmændene vælges af Direktionen, for at denne kan blive sat i Stand til, med større Kraft end det nu er muligt, at virke hen til Tilvebringelsen af omhyggeligere og paalideligere Burderinger end hidtil, og hvorefter der ansættes Rejseinspektører med det Hverv at afgive Erklæring over Laanbegøring og at tilse Panter.

Nogle af Flertallets Medlemmer (Breinholt, Brødsgaard og Rottbøll) slutte sig ganske til foranstaaende Udtalelser om de store offentlige Interesser, der knytte sig til Kreditforeningerne og om Vigtigheden af at disse kraftig værnes, men kunne netop derfor ikke nøjes med en platonisk Henstilling til Indenrigsministeren om, „at gøre sin Indflydelse gældende for at formaa Kreditforeningerne til at vedtage Statutændringer,“ der nærmere angives, idet disse Medlemmer ikke nære Spor af Tro paa, at der ad denne Vej vil kunne naas noget i den tilsigtede Retning, og de stille derfor under Nr. 4 og Nr. 5 i Stedet for Henstillingen bestemte Vindringsforslag, ved hvis Vedtagelse de af hele Flertallet saa stærkt ønskede Formaal alene og sikkert ville kunne naas.

Under Sagens Behandling i Folketinget er der i Lovforslaget indsat en ny Paragraf (3), som gaar ud paa at tillade Oprettelse af ny Afdelinger, i hvilke der maa gives Laan indtil Halvdelen af Burderingssummen mod Udstedelse af Kasseobligationer, for hvis fulde Paalydende, dog kun for et Beløb af indtil 150 Millioner Kroner, Statskassen garanterer. Dette maa et Flertal (Ahlfeldt, Danneberg, Samsøe, P. G. C. Jensen, Johnsen, Knudsen, Koch, Sehested og M. Sørensen) bestemt fraraade. Det skal i saa Henseende først bemærkes, at der formentlig under ingen Omstændigheder kunde være Tale om at lade Staten overtage Garanti for Laan, der bevilges og bestyres af private Foreninger, men at den første Be-